

KÁNTOR ZSOLT

Négy ellen-beszélés

A szó bemegy a szobába

Tea, tollhegy, kalamáris. Belemártottam a tollszárat a tintába és lecsöppentettem a hófehér itatósra egy pacát. Olyan alakja van, mint egy mackónak, aki téli álmát alussza. Hazafelé a közértben veszek teafüvet és gyümölcs-granulátumot. Micsoda illat-keverék! Szórok Neked a borítékba pár füvet a fémdobozból. Szagolgasd az erdei gyümölcsök illatát! Ne felejts el babot csíráztatni és ecsetet vegyél, ahogy ígérted, spirálfüzetet meg én szerzek. Most földrajz óra van, amikor ezt írom, a tanár nem nagyon figyel. Este válaszolok. Reggel elmegyek melletted köszönés nélkül. Ez olyan lesz, mintha nem találkoznánk, közben egész nap egy tanteremben vagyunk. Jó játék lehet.

A nagy versek szavatossági ideje

A bab, az ecset már ki van készítve. A teafű kiborult a matek füzetre, szétszóródott az íróasztalon. A tollhegy kiszakította a borítékot. De nekem is van tintám, piros, zöld és fekete. A lila tinta kiszáradt, mert a húgom nyitva hagyta az üvegcsét. Jó dolog írni, ha nem kötelez rá tanár. A tűpárnáról jutott eszembe sok fontos dolog. Van egy ezüstitálka a kredencen és abban fekszik a tű-*vánkos*, ahogy nagyanyám mondja, mindenki belédöfi a tűket. Szerintem jólesik neki. Ez egy mazochista tűpárna. Megvarrtam a kesztyűd, beleképzeltam a kezedet és megfogtam. Meleg. Én is ilyen tűpárna vagyok a családban. Amikor a szöveg az olvasót kilöki magából. A szubsztancia: élő tükörként világol. A lényeg-esszencia méz. Ezer virágszirom hamva: egy csepp méz. Óriási töménység és megannyi bölcsesség. Ez egy vers akart lenni még reggel. Akkor elgondolkodtam azon, milyen szavatossági ideje lesz ennek az egész levelezgetésnek?

Az intuíció nyomtatott méhlepénye

Mit gondol a nyelv? Min gondolkodik a nyelv? Vajon most, per pillanat, mi lehet a véleménye a nyelvnek arról, amit csinál? A történelem végéről ő már tudja, hogy nincs? Még ha beszélünk is, akkor sincs akkora súlya a szavainknak, mintha leírnánk. Ez is csak féligazság. A fele elírás, szétgondolás. Apa meg anya megint veszekedtek. Apa megint el akart rohanni itthonról, azt mondta, hogy egyetlen sarukötőt sem, se fonalszálat nem visz el innen, de elmegy ebből az országból. Anya szerint Ábrahám mondta ezt a két szót, a sarukötőt meg a fonalszálat, amikor Szodoma királya hálálkodott neki és ő sem vitt el ezekből. Apa nyakkendőben és fehér ingben elment itthonról éjjélkor, de reggel már ott találtam az ágyban anya mellett. Vártam egy kicsit a fürdőszobában, hátha kijön valaki, hogy informáljon a cselekmény szellemi hátteréről. Mostam a fogam az új fogrémmel, ami három csíkból tevődik össze. Generáció, degeneráció és a regeneráció. Fej, tor és potroh. Mire ezek az eszembe jutottak, kijött anya és tájékoztatott. „Apa intelligenciája megint fölzabálta az egzisztenciáját.” Halleluja! Majd mentem iskolába. Jöttek a becsomagolt kövek, a gallyak, ahogy roppannak a talpam alatt, a paneleket emelgető daru látványa, igen, eleinte megragadó, fecsegő valóság, azután szűnni nem akaró unalom. Minek keltem fel? Minek jöttem ki a szobámból ma? Maradnom kellett volna a paplan alatt.

Csak szöveg a gondolkodás &

Nem más a gondolkodás, mint szöveg? Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság. Írja a Példabeszédek könyve. Majd Platónról egészen *Jean-Luc Marionig*, a nem-látást a látás túlcsondulásaként, szaturált látásként értelmezi Losoncz Márk, a *Vakító gépezetek* című könyvében. S ahogy a hatalom és a látás metaforája összefonódik (Diderot, Sartre, Deleuze írásaiban), az sokat mond a Magyarországon élni akaró individuumnak manapság. Végül, ahogy a vakság a szemiotikai gépezetek metaforájaként (a marxi „vakító áru”, a pénzfétis alakjában) megjelenik. Azt Darida Veronika nagyon szépen lefesti a gépezetek kritikájában. Ha a szívével lát az ember. Ha a nagy olvasmányok által megalkotódott (megátalkodott) hálón szűri át a híreket, nem marad más, mint egy romkocsmá. Láttál már zárójeleket szeretkezni? Én igen. &) Széttört zárójelekként úsztak egymás magzatvizében. (Ezt itt üresen kell hagyni. Először szövegél az ember. Beleszövi a szövegelésbe a fel-felbukkanó gondolatfoszlányokat. Majd rájön, hogy improvizál, miközben jó dolgokat talált ki. Pedig nem is tervezte, hogy gondolkodik. És mégis ment. Másként.